

[K. B. Andersen.]

som ministeren udtrykte det, stod over for et vanskeligt valg mellem den aktivitet, vi gerne så, og den valutabalance, vi også ønskede.

Vi kan meget i dette ting og i dette land, men én ting kan vi ikke klare, nemlig at sætte de økonomiske love ud af funktion. Ønsker vi at bevare den fulde beskæftigelse, ønsker vi at bevare den udvikling i produktionen, som er grundlaget for alle sociale og kulturelle fremskridt, ønsker vi den rentenedsættelse, som er så påkrævet, og som mere end noget andet vil bidrage til at bringe lejeniveauet ned, så det kan mærkes — vil vi alle disse goder, må vi også betale den pris, der består i ikke at ville forbedre de gode tider i et sådant tempo, at vi i stedet bringer dem til ophør. Det betyder ikke, at de dårligst stillede skal låses fast i deres manglende velstand; så fattige er vi ikke, at der ikke på en eller anden måde kan tages vare på deres problemer. Først og sidst må det gælde at bevare den beskæftigelse, som er det mest markante træk i 60ernes Danmark til forskel fra både 30ernes, 40ernes og 50ernes.

I gamle dage, da den enkelte samfundsborger lagde sin skæbne i de såkaldte frie kræfters hånd, var der meget, der var enklere. Et ansvar for den økonomiske politik kunne ikke sådan placeres. Ledighed og elendighed var en slags naturkræfter, der ikke var noget at stille op imod. I dag ved vi, at sådan behøver det ikke at være. Vi har lært, at der kan føres konjunkturpolitik, vi kender vejene, vi kan gå. Derfor er ansvaret også så meget større for de instanser — i første række regeringen og folketingets medlemmer — der har mulighed for at øve indflydelse på den økonomiske udvikling. Men det kræver også hos befolkningen en forståelse af nødvendigheden for at passe egne økonomiske ønsker ind i helhedsbilledet. Netop fordi vi ved bedre, vil dommen blive så meget hårdere, hvis vi ikke sætter ind for at bevare den økonomiske balance. Ikke på en måde så det under dække af økonomisk nødvendighed fører til social nedskæringspolitik — så er mit parti i alle tilfælde ikke med — men sådan, at der skabes basis for fortsat fremskridt.

Jeg håber, at den højtærede formand vil

tilgive endnu et lille citat. Det er af min husdigter, Piet Hein, som forhåbentlig har uret, når han siger:

„At appellere til fornuften

er verdens største slag i luften.“

Hvis han har ret, kommer det til at ligge ganske tungt med den økonomiske udvikling her i landet i den kommende tid og så også med de forestående forhandlinger her i tinget om den økonomiske lovgivning. Men vi kan jo da håbe, at han for en gangs skyld har uret.

Foged: Venstre hilser med tilfredshed, at udskrivningslovforslaget er blevet fremsat allerede nu. Gennem mange år har regeringen tøvet med fremsættelsen til sidste termin for lovens ikrafttræden, som oftest under påskud af, at man ikke kunne overste situationen. Adskillige gange har der på den måde kun været kort tid til behandlingen af forslaget. Denne gang er mulighederne for en grundig behandling til stede.

Dertil kommer, at de 4 forligspartier for de fleste områders vedkommende allerede har truffet en afgørelse; så kan der blive mere tid til andre problemer, som måtte komme ind i debatten. Jeg har jo allerede på nuværende tidspunkt bemærket, at det ærede medlem hr. Peter Nielsen var inde på sambeskatningsproblemerne.

Selve lovforslaget indeholder en nedsættelse af de direkte skatter med ca. 675 mill. kr., en nedsættelse, der dog ikke er en skattnedsættelse i den betydning, at skatteborgerne skal betale færre penge i skat, tværtimod. Den reelle udskrivning er ca. 1.000 mill. kr. højere end året forud. Skattelettelserne er — jeg vil bruge udtrykket kun en skatteoverflytning fra direkte skat til indirekte skat, og venstre kan tiltræde denne tendens. Hvorvidt det også var nødvendigt at gennemføre denne overflytning ved hjælp af en omsætningsafgift, det får stå hen til senere bedømmelse.

Statens driftsindtægter beløber sig nu til i alt ca. 10 milliarder kr. For året 1956-57 var disse indtægter kun omkring det halve. Det er ikke uden grund, at der manes til forsigtighed. Den enkelte borger får ved så hurtig en vækst let det indtryk, at det er så som så med viljen til tilbageholdenhed.

Det ærede medlem hr. Peter Nielsen gør